

jes zijn beurt af, zonder toeteren, zonder nodeloos van rijvak te wijzigen of gebaren te maken. Mijn doel deze avond is een camping dichtbij Fuji bij het meer Motosuko. Amper een vijftigtal kilometer ervan verwijderd openen de sluizen des hemels zich, wet van Murphy? Ik laat het niet aan mijn hart komen en de glimlach om na al die voorbereiding en opgekropte stress eindelijk de baan op te zijn met de motor is niet van mijn gezicht af te slaan. De eeuwige mist rondom Mount Fuji begroet mij met enthousiasme en ik mis hierdoor tot tweemaal toe het kleine weggetje dat naar de camping leidt. Eenmaal aangekomen bij de ingang van de camping komt er een man op me afgerend om me duidelijk te maken dat ik eigenlijk te laat ben om me nog aan te melden op de camping. Nadat ik mijn helm verwijder en een pruillip tevoorschijn tover, bedaart hij een beetje en zegt dat hij wel nog een plaatsje heeft indien ik de andere gasten niet wakker maak. Geen probleem! Zolang ik maar mijn tentje kan opzetten voor de avond en kan bekomen van alle nieuwe indrukken en emoties ben ik tevreden. Daar lig ik dan een uurtje later, een ruwe 8.000 kilometer van huis af, in een eenpersoonstentje met de Globetrotter Multistrada Enduro buiten aan mijn zijde...

De vrije loop

De volgende morgen start grauw en vochtig, de dreigende wolken maken duidelijk dat ik een blik op de heilige berg wel kan vergeten. Ik beslis direct naar Irago te rijden om daar de ferry te nemen naar Toba. Gisterenavond heb ik in de tent een route uitgestippeld op de GPS richting Minobu, maar na enkele tientallen kilometers stuit ik al op wegenwerken. De meest logische route is langs dezelfde weg terugkeren en dan de expresweg richting kust nemen waardoor ik minstens twee uur zal verliezen. Er is echter een alternatief: offroad dwars over de berg heen. Ik had mezelf voorgenomen om de eerste dagen niet van de weg af te gaan zodat ik de motor en bagage gewoon kan worden, maar op het bootcamp heeft mijn rijtuig zich buitengewoon wendbaar bewezen en ik gooi mijn goede voornemens overboord. Offroad is meestal een tragere manier om je te verplaatsen maar je krijg er zoveel voor terug. Herten die me voor de wielen wegspringen, de typische Japanse riviertjes met grote groene mossige stenen en bovenal het gevoel van eenheid met de motor en de omgeving. Na een kilometer of vijftig kom ik terug uit op mijn originele geasfalteerde route en kan ik mijn weg verder zetten richting Irago. Omdat ik morgen zonder stoppen wil doorrijden, wil ik zo vlug mogelijk benzine bijtanken, maar bij het eerste benzinestation merk ik een eerste struikelblok op. Er is niets vertaald in het Engels en ik kan net zo goed diesel als eender wat binnengooien. Gelukkig komt er een vriendelijke man op mij afgelopen en die heeft onmiddellijk door dat ik geen flauw benul heb van wat ik aan het doen ben. Met gebarentaal maak ik duidelijk dat ik graag een volle tank zou hebben en hij wijst naar de

Ducati, begint te glimlachen, wijst naar zichzelf en zegt trots "Ducati Monster"! Ik haal opgelucht adem, die gast zal wel weten wat de Multi lust zonder 'm in de soep te laten draaien. Ondertussen zijn er al wat kijklustigen het tankstation binnengekomen, ze staan rond de motor te draaien om foto's te nemen. Hopeloos probeer ik uit te leggen hoe en waaropm ik hier ben, maar verder dan wijzen naar de motor en de stickers van het traject rond de wereld raak ik niet. De vriendelijke Monsterman is ondertussen zijn smartphone gaan halen om foto's van zijn eigen naked bike te tonen en hij toont me voor ik vertrek nog snel naar welke Japanse symbolen ik op zoek moet in het volgende tankstation. Waarvoor dank! In Irago aangekomen neem ik een hotelletje dichtbij de ferry naar Beppu zodat ik morgen de eerste boot richting het schiereiland van Kinki kan nemen.

Ferry? Nee, typhoon!

Na een verkwikkende slaap in de traditionele kamer met een matras op de grond en gevlochten vloerbedekking wil ik het hotel verlaten zonder ontbijt, maar dat is buiten de gastvrouw gerekend. Zij vindt dat niet kunnen en schenkt me vlug nog een ijskoffie en wat koeken om mee te nemen. Eenmaal bij de receptie van de overzetboot word ik in gebroken Engels aangesproken door de kapitein, hij probeert me duidelijk te maken dat het ticketkantoor nog niet open is. Als voorbereiding op mijn reis heb ik enkele zinnetjes en woorden ingestudeerd, waaronder de cijfers van één tot dertig. De uitdrukking op het gezicht van de kapitein wanneer ik op mijn vingers begin af te tellen wanneer het ticketkantoor dan wel opengaat, is onbeschrijfelijk. Wanneer ik aan negen kom, geeft hij een bedeesd applausje, later zie ik op de deur van het kantoor dat hij me de openingsuren gewoon had kunnen tonen... De ferry zelf naar Toba is erg snel, de overzet maakt me zelfs misselijk ook al is de zee niet zo ruw. Niet ver van de haven bezoek ik de 'Getrouwde Rotsen', twee gigantische rotsen in de zee die de verbintenis tussen man en vrouw voorstellen en daardoor één van de grootste toeristische attracties op het Kinki-eiland. Veel tijd om het te bezoeken heb ik niet want vanavond moet ik in Wakayama zijn om de ferry naar Shikoku te halen. De GPS leidt me langs een paar bruggen die afgesloten zijn voor verkeer omdat er in de stad een festival aan de gang is en ik moet dwars door de drukte heen. Net wanneer ik even voorbij de Ise-jingu tempel links de bergkam over wil, kom ik een jongeman tegen met een oranje politiesalami die het verkeer kordaat rechtsaf stuurt. Hij spreekt me aan in verstaanbaar Engels en is niet zinnens me over de berg te laten rijden. De weg is te gevaarlijk, er is geen vangrail en als vrouw alleen op de motor zal ik vast en zeker vallen en mezelf pijn doen. Pas nadat ik op mijn GSM foto's van mijn eigen motoren en reizen toon, lijkt zijn stemming te verbeteren. Hij laat me niet gaan voordat ik toon dat ik alle noodnummers in mijn telefoon zitten heb (alsof dat zonder bereik veel uitmaakt) en ik moet beloven dat ik ultra voorzichtig zal zijn. Om eerlijk te zijn, maakt hij me best wel onzeker maar na enkele kilometers lach ik mezelf te pletter. De bergweg is gewoon een éénvaksbaan zonder vangrail en behalve dat er een dik pak herfstbladeren op het asfalt ligt, is dit één van de mooiere wegen die ik tot nu toe in Japan bereed. Ik kan hier gerust een volledige dag spenderen hebben maar helaas wacht de ferry in Wakayama en moet ik haast maken. De weg naar de westkust van het Kinki-eiland is niet zonder obstakels, de continue regen vertraagt me enorm en ik prijs mijn perfect waterdichte laarzen. De uren verstrijken en ik raak maar moeizaam vooruit. Het wegennet in Japan is druk bezaaid met lange zones met een snelheidslimiet van 50 en zelfs 30 km/u. Eens de duisternis valt, merk ik op dat ik zo goed als alleen op de baan ben terwijl de regenbuien aansterken tot een storm. Hoe dichter ik bij Wakayama kom, hoe feller de rukwinden aan mij en de Multistrada trekken en wanneer ik eindelijk doorweekt bij de overzetboten aankom, ben ik de enige ziel die nog op de straten te zien is. Ik moet de motor vastbinden aan een reling bij het kantoor want de rukwinden zijn op dit moment zo fel dat de Ducati dreigt om te tippen. Oef, eindelijk het kantoor binnen en ik geniet van de warmte en stilte na een lange afmattende dag. Het kantoor is verlaten, stilletjes hoop ik dat ik de laatste ferry niet gemist heb anders raakt mijn planning aardig in de war. Na een tiental minuten verschijnt er een man met een frons op zijn gezicht, zichtbaar verrast om mij te zien. In aarzelend Japans vraag ik of ik een ticketje kan kopen voor de ferry naar Shikoku waarna de frons op de man zijn gezicht nog groter wordt. Hoofdschuddend maakt hij een kruis met zijn armen, 'ie, ferry' is het antwoord. Geen ferry meer. Shit man, ik heb hem dus duidelijk gemist. Hij wijst naar de zee en zegt 'ie, ferry, typhoon'. Stomverbaasd gaap ik naar de man en herhaal traag maar duidelijk 'typhoon?'. 'Hai! Typhoon!' De puzzelstukjes vallen samen: geen wonder dat er geen kat meer op de baan is en dat ik samen met de Multi alle kanten werd uitgeblazen tijdens het laatste stuk van mijn trip. De vriendelijke man biedt mij aan om te overnachten in het kantoor als ik dat wil maar ik moet zo vlug mogelijk WiFi zien te vinden zodat ik het thuisfront kan laten weten dat alles oké is met mij. Ik vind uiteindelijk een businesshotel waar de receptionisten me in gebroken Engels een speciale prijs aanbieden voor de nacht. Met ons drieën duwen we de motor naar de achterste garageboxen en binden deze stevig vast voor de komende stormnacht... •